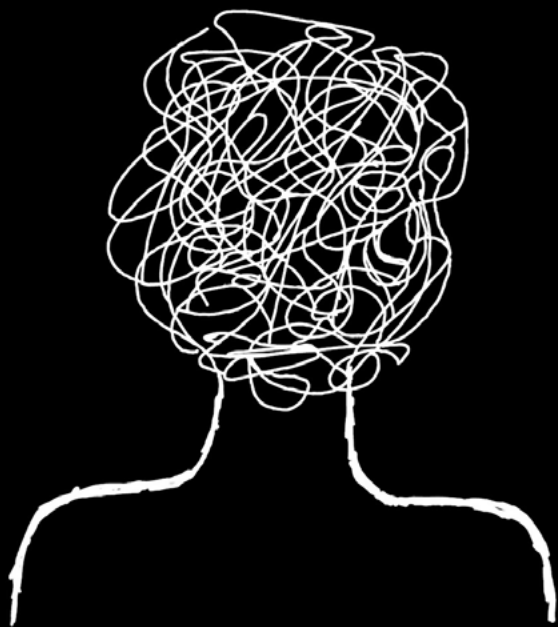

Tenkrát na střední

TEREZA NAVRÁTILOVÁ

Tenkrát na střední

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

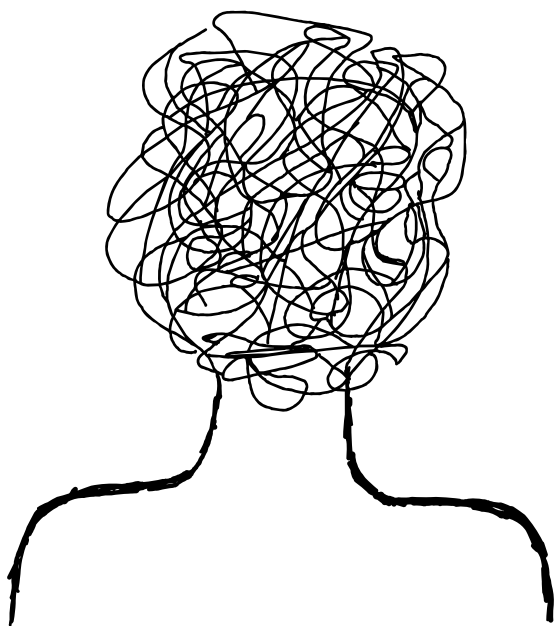
Tereza Navrátilová

Tenkrát na střední – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tenkrát na střední

TEREZA NAVRÁTILOVÁ

Copyright © Tereza Navrátilová, 2025
All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-7691-921-1

ISBN e-knihy 978-80-267-5001-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5002-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5000-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Předmluva

Než si přečtete básně, které vznikly v mé hlavě během mých studentských let na střední škole, měli byste vědět, že moje studium bylo provázeno změnami v mém životě, jež na konci školy zformovaly, kdo vlastně jsem. Když píšu tuto předmluvu, zbývá mi ještě pár měsíců do maturity a už teď vím, že nějaká báseň ještě přibude. Setkáte se zde s mojí myslí asi od druhého ročníku studia.

Pocházím z vesnice, adaptace na město by byla kapitola sama o sobě. V té době jsem nevěděla, jakou získám během studia lásku k poezii. Velká část těchto básní se bude točit kolem hodin českého jazyka, kde jsem postupně našla lásku k literatuře.

Nebudu to tady dál prodlužovat, doufám, že v následujících řádcích najdete pro mě a mou tvorbu pochopení.

*Tenkrát na střední,
myšlenky
nevšední...*

Ale jo

Od západu slunce se vzdaluji dál a dál.
Rozmýšlím, či dnešní den byl sen,
či život se lepší nebo je to jen iluze.
Odjíždím dál a dál,
rozjímám.

Nechtěná

Dáváš mi inspiraci,
kterou však nechci.
Chci tě potkat
jen v jiné časy.
Chci být starší.
Mít tě v náručí?
Chci, aby tyhle myšlenky
odešly z mé paměti.
Tvůj smích mě sráží do kolenou.
Tvé vlasy mě vznáší nad zemí.
Tohle bych cítit neměla,
ale připomínáš mi anděla.
Někdy čertíka z krabičky.
Proč byl svět tak maličký?
Potkali jsme se na špatném místě,
v čas ještě horší.
Nadšeně se bojím dalších momentů.
Nemám však důvodu,
proč cítit něco více.
Svoji mysl namáhám zbytečně,
mé pocity jsou však skutečné.
Tohle se nikdy nemělo stát
a já bych měla přestat psát.
Tohle byla jen myšlenka.
Nepřijde žádná omluvenka.

Přepadení surrealismem

Znám tolik ulic,
tolik koutů,
tolik míst na tomto světě.
Vždy se však vracím.
Vracím se na to jedno místo.
To, kterému by se mělo domov říkat.
Domov však není místem,
je pocitem
bezpečí a vědomí.
Vědomí, že můžu říci cokoliv.
Místo, kde můžu sdělit své myšlenky.
Pocit, kde mohu býti volnou.
Někdo jej hledá.
Hledá jej i celý život.
Někdo jej nalezne.
Někdo jej ztratí.
Najděte své místo bezpečí,
svůj pocit volnosti.
Tam můžete sdělit své radosti,
své smutky,
své zkušenosti,
své zmatky,
vaše cokoliv.
Někde na tomto světě
čeká váš domov.

Narozeninové myšlenky

Den jako každý jiný, stále je však divný.
Divnější než normálně?
Rozhodně ne.
Nic zvláštního se nestalo,
jen mě něco potkalo.
Láska to však nebyla.
Vybuchla jak bomba časovaná.
Já nečekala, co nastane,
ale teď to hlavní, o co jde.
Tyhle stavy, které mám,
nerada je prožívám.
Však baví mě ten pocit.
Je jiný než všechny jiné.
Nejsou to motýlci v břiše,
tlak na hrudi a mráz po zádech spíše.
Tohle vneslo více smíchu mým směrem.
Občas zdá se mi nepřitelem.
Když mi je úzko,
vzpomenu si na tebe.
Někdy z toho tělo zebe.
Přijdu si jako šílená.
Nevím, co to znamená.
Ty hodiny a dny, kdy se setkáváme,
nemění se, jsou stejné.
Vždy však ojedinelé.
Mám strach a zároveň se těším.
Nechápu ty pocity a stavy.
Nemám však důvod pro obavy.
Háda se to ve mně.
Mám z toho nepořádky v hlavě.

Přání?

Proč nejde vypnout mozek?

Proč nemůžu říct stop?

Je to potřeba.

Je to skoro nutnost.

Nálada jak na otevřeném moři.

Vlny, frekvence, všechno.

Nahoru dolů,

dolů nahoru.

Tsunami tam v dálce je

a tady zas ticho po pěšině.

Já chci usnout a nemyslet.

Zastavit tu obří vlnu.

Mozek říká, že další vlnu nechytneš.

Chci nasednout na záchranný člun.

A(by) šum moře umlknul.

Oheň

Krásná to věc.
Mocná, kouzelná.
Občas mi přijde jako láska.
Též je mocná, taky kouzelná.
Je však schopna vás spálit
na malé kousky, na úplný prach.
Dřív, než ji uhasíte, je z ní jen hromádka popela.
Někdy ta hromádka popela je zamilovaný člověk.
Ten, který se spálil, a ten druhý je oheň.
Oheň, který toho prvního spálil na popílek.
Popílek prachu, popílek plný slz a bolesti.
Jde o typ strachu, před kterým se mnozí z nás skrývají.
Říkají, že lásku stále hledají, ale oni jen lžou.
Lžou, protože se bojí a nechtějí se spálit.
Proto někteří hledají i celý život.
Buď nenachází tu pravou, nefalšovanou lásku,
anebo mají tento typ strachu.
Strach z ohně.
Ten jednou, dřív nebo později, vyhasne,
přestane sálat to teplo života.
Někdy zůstanou žhavé, spálené zbytečky.
I ty se dřív nebo později stanou chladnými.
Chladnějšími než duše některých živých bytostí.
Co tedy hledáme?
Oheň či chladnou cestu životem?
Každého volba, každého cesta.
Krkolomná, sebemenší ohýnky kdesi po té cestě jsou.
My je jen nevidíme tak dobře.
Hledejme a nespálme se.

Pád

Voda se vylila.
Řeky tím přelila.
Nový rok
byl pro mne nový skok.
Do neznáma dál a já...
padám, padám, padám.

Závislost

co to je?

kdo to je?

odkud je?

kdy přijde?

pozdě?

brzo?

Nikdo nikdy nevíme.

Může to být strach.

Může to být i radost.

Nevíme, ale kdy něco víme?

Nikdy, že? Ale přiznejme si,

všichni jsme nějak závislí.

Na něčem, na někom,

na ničem, na nikom...